

PRAKSISOVERSIGT · MEDIERET

Praksisoversigt over medieansvarslovens ansvarssystem og anvendelsesområde

Anvendelsesområde, anmeldelsesordning og placeringen af straffe- og erstatningsansvaret

Version 2 Opdateret 3. sep. 2026 35 afgørelser · 2008-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Medieansvarsloven etablerer et særligt presseretligt ansvarssystem, der på afgørende punkter fraviger lovgivningens almindelige regler om gerningsmands- og medvirkensansvar. To spørgsmål er logisk forudgående for alt andet: om det pågældende medie overhovedet er omfattet af lovens § 1 – og for internetbaserede medier, om foretagendet har indgivet anmeldelse efter § 8, stk. 1 – og dernæst hvor ansvaret for indholdet placeres i den successive og eksklusive kæde forfatter/kilde → redaktør → udgiver. Praksis viser, at afgrænsningsspørgsmålet er ganske skarpt: Pressenævnet afviser konsekvent klager over ikke-anmeldte netmedier, og Højesteret har i PET-bog-sagen fastslået, at også processuelle indgreb som midlertidige forbud som udgangspunkt skal rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt og ikke mod medieselskabet. Annoncer og reklamer ligger derimod helt uden for det særlige system og bedømmes efter lovgivningens almindelige regler, jf. § 27.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Medieansvarsloven gælder udtømmende for de tre kategorier i § 1: indenlandske periodiske skrifter (nr. 1), lyd- og billedprogrammer fra DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender med dansk tilladelse eller registrering (nr. 2), samt andre periodisk udbredte tekster, billeder og lydprogrammer med presselignende nyhedsformidling (nr. 3).
- 02** Et skrift anses kun for periodisk, hvis det er bestemt til at udkomme mindst to gange årligt, jf. § 2, stk. 3 – enkeltstående bogudgivelser falder derfor uden for loven.
- 03** En tv-kanal med udenlandsk sendetilladelse (fx britisk Ofcom-licens) er ikke omfattet af § 1, nr. 2, uanset at den sender til et dansk publikum.
- 04** Medier omfattet af § 1, nr. 3, er kun undergivet loven, hvis foretagendet har indgivet anmeldelse til Pressenævnet efter § 8, stk. 1 – anmeldelsen er en konstitutiv betingelse, ikke en formalitet.
- 05** Ved ændringsloven af 27. december 2018 blev § 8, stk. 1, udvidet, så elektroniske nyhedsmedier med redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteloven automatisk omfattes uden anmeldelse; ændringen er endnu ikke konsolideret i lovbekendtgørelsen.

- 06 For at være omfattet af § 1, nr. 3, kræves redigeret envejskommunikation med selvstændig journalistisk bearbejdning – umoderede brugerdebatter, hvor mediet alene er teknisk formidler, falder uden for.
- 07 Redaktøren er efter § 3, stk. 2, og § 5, stk. 2, den, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om indholdet, og der kan kun være én redaktør; kompetencen kan ikke deles eller delegeres væk.
- 08 Manglende eller urigtig angivelse af redaktør udløser et selvstændigt ansvar for både udgiver og redaktør efter § 3, stk. 3, sanktioneret ved § 53, stk. 1.
- 09 Strafansvaret er eksklusivt: efter § 9, stk. 1, og § 16, stk. 1, kan ansvar kun pålægges den i loven angivne personkreds, og andre medarbejdere kan ikke drages til ansvar for medvirken efter straffelovens § 23.
- 10 Ansvar er successivt (kaskadeagtigt): navngiven forfatter → redaktør (objektivt ved unavngivne artikler, § 11, stk. 1) → udgiver (objektivt, § 15, stk. 1), og tilsvarende §§ 17-23 for radio, tv og § 1, nr. 3-medier.
- 11 Redaktøren bærer objektivt ansvar for udtalelser i forskudte udsendelser, når den udtalende ikke er identificeret, ikke har samtykket, eller er lovet anonymitet, jf. § 18, stk. 2.
- 12 Rejses tiltale mod medieforetagendet i stedet for mod den ansvarshavende redaktør, er tiltalen forkert adresseret og må opgives.
- 13 Annoncer og reklamer er undtaget fra det særlige ansvarssystem, jf. § 27: annoncøren og den bistående (typisk reklamebureauet) er ansvarlige efter almindelige regler, og redaktøren er kun medansvarlig efter almindelige regler – dog objektivt, hvis oplysningspligten efter §§ 4 og 6 ikke opfyldes.
- 14 Erstatningsansvaret placeres efter nøjagtig samme regler som strafansvaret, jf. §§ 29, 31 og 33, men beror i øvrigt på almindelige erstatningsretlige retsstridighedsbetragtninger.
- 15 Medieforetagendet hæfter umiddelbart som selvskyldnerkautionist for bøder og sagsomkostninger (§ 26, stk. 1) og for erstatninger (§§ 30, 32 og 33) – med fuld regres mod den dømte.
- 16 Bøder efter §§ 9-25 udmåles ikke efter dagbodssystemet, men efter § 26, stk. 2, hvor lovovertrædelsens karakter og grovhed, mediets udbredelse og den opnåede eller mulige fortjeneste er de bærende kriterier.
- 17 Midlertidige forbud mod medieoffentliggørelse skal efter Højesterets kendelse i PET-bog-sagen som udgangspunkt rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt, medmindre medieforetagendet som sådant er ansvarligt efter medieansvarslovens regler.
- 18 Rigsadvokaten træffer efter § 28 afgørelse om tiltale for indholdet af ethvert massemedie omfattet af loven, og alle sigtelser omfattet af det særlige ansvarssystem skal forelægges Rigsadvokaten – også når sigtelsen vurderes grundløs.
- 19 Fordi lovgiver ved medieansvarsloven har henlagt kontrollen med god presseskik til Pressenævnet, er andre forvaltningsmyndigheder efter det organisatoriske specialitetsprincip som udgangspunkt afskåret fra selv at sanktionere presseetiske brud.

§ 1 De tre mediekategorier i § 1 – og hvorfor afgrænsningen er afgørende

Medieansvarslovens anvendelsesområde er udtømmende opregnet i § 1, der opdeler massemedierne i tre kategorier:

Kategori	Medietype	Betingelse
§ 1, nr. 1	Indenlandske periodiske skrifter, herunder billeder og lignende fremstillinger, der trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres	Skriftet skal være indenlandsk og periodisk, jf. § 2
§ 1, nr. 2	Lyd- og billedprogrammer fra DR, TV 2/DANMARK A/S, de regionale TV 2-virksomheder og foretagender med tilladelse til eller registrering for radio-/fjernsynsvirksomhed	Dansk tilladelse eller registrering
§ 1, nr. 3	Andre tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden med presselignende nyhedsformidling	Anmeldelse efter § 8, stk. 1

Afgrænsningen er ikke akademisk. Falder et medie uden for § 1, gælder hverken det særlige ansvarssystem, den særlige bødeudmålingsregel, udgiverens hæftelse, genmælereglerne, Pressenævnets kompetence eller – jf. [retsplejelovens § 172](#) – kildebeskyttelsen. Rigsadvokatmeddelelsen om aktindsigt sammenfatter kredsen af beskyttede journalister ved netop at gengive de tre kategorier i medieansvarslovens § 1 og tilføjer, at det for § 1, nr. 3-medier "må være et krav, at der af mediet eller informationssystemet er foretaget en selvstændig bearbejdning af nyhedsstoffet, og at modtageren ikke har mulighed for at påvirke produktet", jf. [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om aktindsigt, pkt. 4.1.3](#).

Forarbejderne til den oprindelige lov (1990 LSF 132, Forslag til medieansvarslov) understreger, at lovgiver bevidst afstod fra at definere skriftsbegrebet:

Medieansvarsudvalget anså det heller ikke for muligt at definere begrebet på en sådan måde, at definitionen dækker alle nuværende og fremtidige frembringelser, som bør være omfattet af de særlige presseretlige ansvarsregler. Det var derfor udvalgets opfattelse, at det fortsat bør overlades til retspraksis og administrativ praksis at afgrænse begrebet »skrift«.

Formuleringen »trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres« blev valgt netop for at gøre bestemmelsen teknologineutral, så "nye tekniske former for mangfoldiggørelse automatisk vil være omfattet".

Periodicitetskravet i § 2, stk. 3 – mindst to udgivelser årligt – sætter en klar nedre grænse. Pressenævnet afviste i [17-70-01155](#) en klage over en enkeltstående bogudgivelse med den begrundelse, at bogen kun var udkommet én gang og ikke indgik i en periodisk udgivelsesrække. Modsat blev et medlemsblad udgivet af en landsforening i [Pressenævnets kendelse af 24. september 2025](#) behandlet som omfattet af loven, hvor nævnet realitetsbehandlede en genmæleanmodning efter §§ 36 og 38.

For § 1, nr. 2 er tilladelses- eller registreringskravet nationalt afgrænset. I [2018-80-0113](#) afviste Pressenævnet en klage over TV3-programmet »Børnelokkerne«, fordi kanalen sender med licens fra den britiske tilsynsmyndighed Ofcom og derfor ikke er i besiddelse af en dansk sendetilladelse. Kategorien blev nyaffattet i 2005 som konsekvens af, at radio- og fjernsynslovens tilladelseskrav for en række programtyper blev afløst af

en registreringsordning, og af at TV 2/DANMARK var blevet omdannet til statsligt aktieselskab; forarbejderne beskriver ændringen som "et antal redaktionelle konsekvensændringer".

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Medieansvarsloven § 2, stk. 3](#)[Medieansvarsloven § 8, stk. 1](#)[Retsplejeloven § 172](#)

PRAKSIS	Pressenævnet · Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	24.09.2025
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV3-programmet Børnelokkerne grundet manglende kompetence	18.04.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over bogudgivelse grundet manglende kompetence	01.07.2017

§ 2 Anmeldelsesordningen i § 8, stk. 1 – porten til det særlige system for internetmedier

For medier omfattet af [§ 1, nr. 3](#) er anmeldelsen til Pressenævnet en konstitutiv betingelse. [§ 8, stk. 1](#) bestemmer, at foretagender, der udgiver sådanne massemedier, "for at være omfattet af lovens regler" skal have indgivet anmeldelse. Forarbejderne beskriver ordningen som dobbeltsidet – den skaber både gennemsigtighed for den krænkede borger og et valg for mediet:

Formålet hermed er for det første, at omverdenen, navnlig en krænket borger, kan få kendskab til, om et bestemt foretagende er omfattet af de særlige ansvarsregler, ligesom det kan efterprøves om betingelserne i § 1, nr. 3, er opfyldt. Det er endvidere en konsekvens, at virksomheden selv kan beslutte, om medieansvarslovens særlige ansvarssystem eller straffelovens almindelige regler skal gælde.

Pressenævnets praksis er konsekvent og formalistisk: uden anmeldelse ingen kompetence. Nævnet har afvist klager over fiskeritidende.dk ([16-70-01025](#)), idag.dk ([17-70-01078](#)), lastbilmagasinet.dk ([17-70-01182](#)), plastforum.dk ([2018-80-0184](#)), CHECK-IN.dk ([2018-80-0211](#)), raavildt.dk ([2019-80-0291](#)) og document.dk ([2020-80-0537](#)) – alle med samme begrundelse og med hjemmel i [§ 43, stk. 2, nr. 1](#). I CHECK-IN.dk-sagen formulerede nævnet det kort:

Da hjemmesiden CHECK-IN.dk ikke er anmeldt til Pressenævnet efter medieansvarslovens § 8, stk. 1, er der ikke tale om et medie omfattet af medieansvarsloven, jf. lovens § 1, nr. 3.

At anmeldelsen er frivillig, illustreres af [17-70-01084](#), hvor et fagforbunds elektroniske nyhedsbrev – redigeret af et redaktionsudvalg med bistand fra en freelancejournalist og sendt til ca. 3.500 medlemmer – faldt uden for nævnets kompetence, netop fordi organisationen udtrykkeligt havde tilkendegivet ikke at ville anmelde sig. Tilsvarende i [2018-80-0149](#) om en skoles årsberetning på skolens hjemmeside.

Anmeldelsen virker fremadrettet, men kan repareres i forhold til en verserende klage. I [15-70-00882](#) havde nævnet først afvist en klage over Landbrugsavisen.dk som ikke-anmeldt; da mediet tre dage senere lod sig anmelde, og mediet samtykkede i realitetsbehandling, genoptog nævnet sagen.

Omvendt smitter en anmeldelse af nyhedsmediet af på hele det anmeldte medie. I [2022-80-0862](#) gjorde DR gældende, at resuméer af afgørelser fra lytternes og seernes redaktør ikke var redaktionelt indhold og derfor faldt uden for § 1. Nævnet fastslog kompetence, fordi dr.dk er anmeldt efter § 8, stk. 1, og fordi artiklen – trods sin placering under »Brugernes Redaktør« – udgjorde redigeret envejskommunikation undergivet journalistisk udvælgelse og bearbejdelse.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 8, stk. 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 2
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan 27.08.2022 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence 28.08.2020 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag om trofæopmåling pga. manglende kompetence 06.04.2019 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over luftfartssite på grund af manglende jurisdiktion 16.11.2018 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over plastforum.dk grundet manglende kompetence 02.10.2018 Pressenævnet · Afvisning af klage over årsberetning på Sankt Petri Skoles hjemmeside grundet manglende kompetence 03.08.2018 Pressenævnet · Afvisning af klage over Lastbil Magasinet: Internetmedie ikke anmeldt til Pressenævnet 14.09.2017 Pressenævnet · Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse 11.03.2017 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over idag.dk på grund af manglende tilmelding til medieansvarsloven 15.02.2017 Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over fiskeritidende.dk grundet manglende kompetence 11.10.2016 Pressenævnet · Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet 18.11.2015		

En endnu ikke konsolideret udvidelse: mediestøtte som automatisk indgangsbillet

Medieansvarsloven foreligger i [lovbekendtgørelse af 14. august 2014](#), men [§ 8](#) er siden ændret, uden at ændringen er rullet ind i den konsoliderede tekst. Ved [ændringsloven af 27. december 2018](#), med ikrafttræden 1. januar 2019, blev der i [§ 8, stk. 1](#), indsat 2. og 3. pkt., og [§ 8, stk. 2](#), blev konsekvensrettet. Ændringen har status som *i kraft, men ikke konsolideret* – den gælder altså, selv om den ikke fremgår af lovbekendtgørelsens tekst.

Indholdet er en principiel udvidelse af anvendelsesområdet: elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteleven, omfattes automatisk af medieansvarsloven, uanset om de har anmeldt sig til Pressenævnet. Forarbejderne udtrykker det direkte:

Med den foreslåede bestemmelse vil elektroniske nyhedsmedier, der modtager redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte, blive omfattet af medieansvarsloven, uanset om de har tilmeldt sig Pressenævnet efter § 8, stk. 1. For udgivere af disse nyhedsmedier vil det således ikke længere være frivilligt, om de er omfattet af medieansvarsloven.

Retsvirkningerne er de fulde: nyhedsmediet omfattes af "reglerne om Pressenævnets kompetence, genmæle, det særlige ansvarssystem, den særlige bødeudmålingsregel, udgiverens hæftelse og påtalekompetence" og kan påberåbe sig kildebeskyttelsen i [retsplejelovens § 172](#), stk. 1, 2 og 4.

Forarbejderne opstiller samtidig en række afgrænsninger, som har direkte betydning for kompetencespørgsmål i praksis:

- Det er den påståede overtrædelses tidspunkt, der afgør, om loven finder anvendelse: en klage over adfærd i støtteperioden kan behandles også efter støtteperiodens udløb, mens adfærd forud for støtten falder uden for, selv om klagen indgives i støtteperioden.
- Ved projektstøtte efter mediestøtteleovens §§ 6-8 er det "vanskeligere uden videre at lægge til grund", at de materielle krav i [§ 1, nr. 3](#), er opfyldt, fordi projektstøtte også kan gives til etablering; det beror i sidste ende på en konkret vurdering hos Pressenævnet og domstolene.

- Massemedier rettet mod et dansk mindretal i udlandet er undtaget, jf. det indsatte 3. pkt.
- Tilbagekaldes støtten, ophører lovens anvendelse fra afgørelsestidspunktet, også hvis der pålægges tilbagebetaling for en tidligere periode.
- Den eksisterende frivillige anmeldelsesordning fortsætter uændret ved siden af.

Pressenævnets nyere praksis afspejler ændringen. I [2020-80-0537](#) om document.dk konstaterede formanden ikke blot, at mediet ikke var anmeldt, men også udtrykkeligt, at mediet "på tidspunktet for afgørelsen ikke [modtog] offentlig mediestøtte, hvilket ellers automatisk ville bringe det under nævnets opsyn". Kompetencevurderingen for netmedier har efter 2019 således to spor: anmeldelse eller mediestøtte.

LOV

[Medieansvarsloven § 1](#)[Medieansvarsloven § 8, stk. 1, 2](#)[Retsplejeloven § 172, stk. 1](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence

28.08.2020

Kravet om redigeret envejskommunikation og selvstændig nyhedsbearbejdning

§ 4

Selv når et internetmedie er anmeldt, er ikke alt indhold på platformen omfattet. Kriteriet i [§ 1, nr. 3](#) – at nyhedsformidlingen skal kunne "ligestilles" med formidlingen fra presse og radio/tv – udmøntes i forarbejderne i tre kumulative krav:

- **Envejskommunikation.** "Dette kriterium indebærer, at der ligesom i den trykte presse og radio/fjernsyn skal være tale om en-vejs-kommunikation. Kun i de tilfælde, hvor modtageren ikke kan påvirke produktet, er der mulighed for at begrænse ansvarsplaceringen til bestemte personer hos nyhedsformidleren."
- **Egentlig nyhedsformidling.** Begrebet er ikke emnemæssigt begrænset, og der stilles ikke kvalitetskrav; afgørende er, at mediet har "et indhold, sammensat af en flerhed af informationer hidrørende fra forskellige kilder".
- **Selvstændig bearbejdning.** "Systemer, som blot teknisk formidler nyhedsstof, vil derfor ikke være omfattet."

Forarbejderne præciserer også, at udbredelsen skal ske til offentligheden – virksomheders interne informationssystemer er derfor ikke omfattet, selv om de har karakter af nyhedsformidling – og at kravet om *periodisk* udbredelse i [§ 1, nr. 3](#), anvendes anderledes end i [§ 1, nr. 1](#): en "konstant uforanderlig eller enkeltstående formidling" er ikke omfattet, og elektronisk udsendte bøger og videoer falder derfor uden for, ligesom bøger gør det for den trykte presses vedkommende.

Envejskravet har været afgørende for kommentarspor. I [2018-80-0216](#) afviste Pressenævnet en klage over stærkt racistiske læserkommentarer på ekstrabladet.dk, uanset at selve mediet er anmeldt. Nævnet lagde vægt på, at debatsider med uredigerede brugerindlæg ikke er omfattet, at kommentarerne ikke havde været genstand for forudgående journalistisk udvælgelse eller redigering, og at Ekstra Bladet i den sammenhæng "alene [havde] fungeret som teknisk formidler for brugernes kommunikation". Samme sondring blev anvendt i [Pressenævnets afgørelse af 4. juni 2024](#) om udelukkelse fra DR's debatplatforme.

Modpolen er [2022-80-0862](#): en tekst, der er journalistisk udvalgt og bearbejdet, og som brugerne ikke kan korrigere eller supplere, er redigeret envejskommunikation og dermed omfattet – også når den formelt præsenteres som administrativ klagevejledning fra et internt klageorgan. Grænsen går altså ikke ved indholdets rubricering, men ved den faktiske redaktionelle kontrol.

LOV	Medieansvarsloven § 1	Medieansvarsloven § 43, stk. 2	
PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence		04.06.2024
	Pressenævnet · Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan		27.08.2022
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser at behandle klage over racistiske brugerkommentarer på Ekstra Bladet		23.11.2018

§ 5 Redaktørbegrebet, angivelsespligten og redigeringsretten

Ansvarssystemet hviler på, at der findes præcis én identificerbar redaktør. Efter [§ 3, stk. 2](#) forstås ved redaktør "den, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om skriftets indhold", og bestemmelsen slutter kategorisk: "Der kan kun være een redaktør." Den parallelle bestemmelse for radio og tv i [§ 5, stk. 2](#) knytter redaktørbegrebet til beføjelsen til at træffe "endelig beslutning om at udsende et program eller indslag".

Forarbejderne redegør udførligt for, hvorfor lovgiver fastholdt éncentrisk ansvarsplacering også for de elektroniske medier, hvor produktionen typisk involverer flere personer end en avisartikel:

Udvalget har imidlertid fundet, at det også for disse massemedier er mest hensigtsmæssigt, at der kun findes een person, som i strafferetlig henseende er ansvarlig for anonyme indslag. [...] Dette ansvar kan ikke delegeres.

Lovgiver overvejede og forkastede en anden betegnelse end »redaktør« – netop fordi udtryk som programchef og programansvarlig i praksis dækker andre ansvarsformer. Til gengæld indførtes en række gennemsigtighedsregler: angivelsespligten i [§ 3, stk. 1](#) for skrifter, oplysningspligten over for Pressenævnet i [§ 5, stk. 1](#) og på begæring i [§ 5, stk. 3](#), redaktørens pligt efter [§ 4](#) og [§ 6](#) til at oplyse identiteten på de ansvarlige personer, og opbevaringspligten i [§ 7](#) – kopi af alle udsendelser i 6 måneder, og længere hvis der er klaget eller rejst sag. Opbevaringspligten er gentaget i [bekendtgørelse om vedtægt for DR § 27](#) og [bekendtgørelse om de regionale TV 2-virksomheder § 19](#).

Manglende eller urigtig angivelse er selvstændigt sanktioneret. Efter [§ 3, stk. 3](#) påhviler ansvaret både udgiveren og redaktøren, og en urigtigt angiven person er tillige ansvarlig, hvis angivelsen skete med den pågældendes samtykke. Overtrædelse straffes efter [§ 53, stk. 1](#) med bøde eller fængsel indtil 4 måneder. I [Forbrugerombudsmandens sag af 14. august 2013](#) dømte Retten i Lyngby en annoncør, der tillige var ansvarshavende redaktør for et gratismagasin omdelt i ca. 1 million eksemplarer, både for skjult reklame og for overtrædelse af [§ 53, stk. 1](#), jf. [§ 3, stk. 1](#), jf. [stk. 3](#) – samlet bøde 30.000 kr., som skulle betales personligt.

Redaktørkompetencen efter [§ 3, stk. 2](#), er ikke kun en ansvarsbyrde, men også en rettighed: Pressenævnet udleder direkte af bestemmelsen den redigeringsret, der udgør nævnets faste udgangspunkt i klager over fravalgt eller redigeret stof. I [16-70-00978](#) fastslog nævnet med udtrykkelig hjemmel i [§ 3, stk. 2](#), at redaktøren har ret til at beslutte, hvad der bringes, herunder at udelade oplysninger og ændre overskrifter, så længe det samlede indtryk ikke forvanskes. Samme princip blev anvendt på afvisning af en annonce i [Pressenævnets kendelse af 23. september 2025](#), hvor nævnet tillige afgrænsede sin kompetence: det er ikke nævnets opgave at håndhæve de "Grundlæggende synspunkter" i de presseetiske regler, da det ville gribe ind i mediernes ret til selv at bestemme deres indhold.

LOV	Medieansvarsloven § 3, stk. 1-3	Medieansvarsloven § 5, stk. 1-4	Medieansvarsloven § 7
	Medieansvarsloven § 53, stk. 1		

PRAKSIS	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medies afvisning af kritisk annonce.	01.10.2025
	Pressenævnet · Pressenævnets vurdering af redaktørens redigeringsret og brug af læserbreve i mediekoncerner	25.06.2016
	Forbrugerombudsmanden · Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør	14.08.2013

Det eksklusive og successive strafansvar for periodiske skrifter (§§ 9-15)

§ 9, stk. 1 fastslår eksklusiviteten: strafansvar for indholdet af et indenlandsk periodisk skrift "kan kun pålægges forfatteren til en artikel i skriftet, redaktøren og udgiveren", med forbehold for §§ 14, 25 og 27. Kredsen er udtømmende, og andre medarbejdere kan ikke gøres ansvarlige for medvirken efter straffelovens almindelige regler. Skatterådet beskrev i [SKM2014.506.SR](#) systemet præcist som et **kaskadeansvar**, der "primært rammer den navngivne forfatter – journalisten – jf. § 10", og hvor ansvaret ved fravær af en navngiven journalist "overgår til redaktøren på objektivt grundlag, jf. § 11".

Kæden ser således ud for skrifter:

Trin	Bestemmelse	Ansvarsgrundlag
Navngiven forfatter	§ 10, stk. 1	Lovgivningens almindelige regler
Citeret kilde	§ 14	Medansvar, hvis udtalelsen er korrekt gengivet og godkendt navngivet
Redaktør, unavngiven artikel	§ 11, stk. 1	Objektivt
Redaktør, navngiven artikel uden ansvarlig forfatter	§ 11, stk. 2	Objektivt (manglende tilknytning til riget, manglende tilregnelighed)
Redaktør, gengivelse fra andet medie	§ 12	Objektivt , medmindre forfatteren har samtykket i gengivelsen
Redaktør, medansvar	§ 13	Fast medarbejder med redaktørens vidende, opfordring/medvirken, eller viden om urigtighed/privatlivskrænkelser
Udgiver	§ 15, stk. 1	Objektivt , subsidiært når ansvar ikke kan gøres gældende mod redaktøren

Rigsadvokatmeddelelsen om strafansvar for juridiske personer fremhæver netop disse objektive individualansvar som et særkende ved loven:

Medieansvarsloven indeholder et særligt ansvarssystem, der gælder med hensyn til overtrædelser, som sker gennem trykte og elektroniske medier. Loven indeholder således flere bestemmelser om objektivt individualansvar [...]

jf. [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om strafansvar for juridiske personer, pkt. 3.1.6](#), der også fremhæver, at udgiveransvaret efter § 15, stk. 2, kan pålægges den juridiske person som sådan som bødeansvar.

Bemærk, at forfatteransvaret efter [§ 10, stk. 2](#) forudsætter navngivning med forfatterens samtykke – pseudonym eller mærke tæller kun, når det er alment kendt, hvem der anvender det – og at en tekst offentliggjort med et nyhedsbureau som kilde efter [§ 10, stk. 6](#) ikke anses for navngiven, hvorved ansvaret falder tilbage på redaktøren.

Praksis illustrerer kædens funktion. I [SS-4122/2025-KBH](#) blev to journalister tiltalt som navngivne forfattere efter [§ 24](#), jf. [§ 10](#), stk. 1, jf. stk. 3, mens den ansvarshavende chefredaktør blev tiltalt separat efter [§ 13](#), fordi artiklerne var skrevet af faste medarbejdere med hans vidende. Alle tre blev fundet skyldige. Bødeniveauet er interessant: Københavns Byret tog udgangspunkt i "en normalbøde på 25.000 kr. for en journalist og 50.000 kr. for en ansvarshavende redaktør ved et førstegangstilfælde, med modereret kumulation ved flere overtrædelser" – altså en systematisk dobbelt bøde for redaktørledet.

Andre sager viser ansvarsplaceringen hos den navngivne forfatter alene: [S-450-23](#) (Østre Landsret, journalist, [§ 10](#), stk. 1, jf. [§ 24](#); bøden nedsat til 10.000 kr. på grund af lang sagsbehandlingstid, jf. [11. afd. nr. S-450-23](#)), [SS-5617/2022-NYK](#) og [AM2021.12.13B](#), hvor en journalistpraktikant blev frifundet.

I civile injuriersager mod medier optræder hele kæden typisk som sagsøgte. I [BS-25045/2018-KOL](#) blev både mediekoncernen, chefredaktøren og tre journalister sagsøgt under påberåbelse af §§ 10, 11, 13, 15 og 40, og i Muhammed-tegningssagen ([BS-2423/2006-VLR](#)) var §§ 10 og 13 ligeledes påberåbt. Ansvarsplaceringen efter medieansvarsloven afgør *hvem*, der kan dømmes – men ikke *om* der er begået noget retsstridigt; det beror på de almindelige materielle regler, herunder afvejningen efter EMRK artikel 8 og 10.

LOV	Medieansvarsloven § 9, stk. 1	Medieansvarsloven § 10	Medieansvarsloven § 11
	Medieansvarsloven § 13	Medieansvarsloven § 15	
PRAKSIS			
	Landsretten · Landsret idømmer journalist bøde for overtrædelse af navneforbud i sag om kommunalt misbrug		21.05.2025
	Landsretten · Journalist idømt nedsat bøde for overtrædelse af navneforbud grundet lang sagsbehandlingstid		21.05.2025
	Landsretten · Vestre Landsret: Sag om ærekrænkelse i forbindelse med Muhammed-tegninger		19.06.2008
	Byretten · Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvind		21.05.2026
	Byretten · Journalist dømt for at omgå navneforbud, men bøde bortfalder grundet lang sagsbehandlingstid		20.01.2023
	Byretten · Journalistpraktikant frifindes for overtrædelse af navneforbud i sag om voldtægtsdom		13.12.2021
	Byretten · Frifindelse i sag om ærekrænkelse: Artikelserie om konkurskarantæne og stråmandsvirksomhed		17.06.2020
	Skatterådet · Journalisters skattepligt ved mediers friholdelse for bøder og sagsomkostninger		09.07.2014

§ 7 Radio, tv og § 1, nr. 3-medier: forskudte og direkte udsendelser (§§ 16-24)

For radio- og fjernsynsudsendelser opbygger [§ 16, stk. 1](#) samme eksklusivitet: ansvar kan kun pålægges forfatteren til en tekst, den, der fremsætter en udtalelse, redaktøren og radio- eller fjernsynsforetagendet, med forbehold for [§ 20, stk. 2](#), [§ 25](#) og [§ 27](#). [§ 24](#) fastslår, at [§ 1, nr. 3-medier](#) følger reglerne i §§ 9-15 eller §§ 16-23 "afhængig af massemediets karakter" – for et netmedie med tekstindhold anvendes altså skriftsreglerne.

Systemet sonderer skarpt mellem forskudte og direkte udsendelser:

- **Tekster.** Forfatteren er ansvarlig efter almindelige regler, hvis vedkommende har samtykket i udsendelsen, jf. [§ 17, stk. 1](#). Er der givet tilsagn om anonymitet, bærer redaktøren objektivt ansvar, jf. [§ 17, stk. 2](#). I forskudte udsendelser er redaktøren tillige objektivt ansvarlig, hvis forfatteren ikke har samtykket, eller ansvar ikke kan gøres gældende på grund af urigtige identitetsoplysninger, manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed, jf. [§ 17, stk. 3](#).

- **Udtalelser i forskudte udsendelser.** Udgangspunktet i § 18, stk. 1 er den udtalendes eget ansvar – men **kun** hvis identiteten fremgår af udsendelsen, den pågældende har samtykket i udsendelsen, og der ikke er givet tilsagn om anonymitet. Er blot én af de tre betingelser ikke opfyldt, er redaktøren efter § 18, stk. 2 ansvarlig "selv om lovovertrædelsen ikke kan tilregnes redaktøren som forsætlig eller uagtsom". Dette objektive redaktøransvar er ansvarssystemets skarpeste kant på tv-området.
- **Direkte udsendelser.** Efter § 20, stk. 1 hæfter den udtalende selv, medmindre der er givet tilsagn om anonymitet og truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf; i så fald er redaktøren objektivt ansvarlig. For direkte transmissioner af offentlige møder eller aktuelle begivenheder gælder derimod lovgivningens almindelige regler, jf. § 20, stk. 2.
- **Gengivelse fra andet medie.** § 19 svarer til § 12 og pålægger redaktøren objektivt ansvar for navngivet stof gengivet fra et andet massemedie, medmindre ophavspersonen har samtykket.
- **Redaktørens medansvar.** § 21 er parallel til § 13 og tilføjer i stk. 2 et objektivt medansvar, hvis der trods anonymitetstilsagn ikke er truffet rimelige foranstaltninger til sikring heraf.
- **Oplæseren.** § 22 friholder udtrykkeligt den, der oplæser eller formidler en tekst eller udtalelse.
- **Foretagendet.** § 23 er det subsidiære, objektive foretagendeansvar, der svarer til udgiverens efter § 15 og kan pålægges den juridiske person som bødeansvar.

Et illustrativt eksempel er byretssagen 9-5722/2024 om skjulte optagelser af demente plejehjemsbeboere i en tv-dokumentar. Anklagemyndigheden tiltalte journalisten som forfatter efter § 17, stk. 1 og den ansvarshavende redaktør efter § 21, stk. 1, nr. 1-3 – altså på medansvarsgrundlaget om fast medarbejder, medvirken og viden – med påstand om dagbøder på henholdsvis 6.000 kr. og 25.000 kr. Begge blev frifundet, dels fordi en del af forholdene var forældede, dels fordi en straf efter en samlet EMRK-afvejning ville være uproportional. Retten fremhævede i den forbindelse, at et strafansvar netop for journalisten og redaktøren ville udgøre en alvorlig straf, "fordi det ville kunne begrænse mediernes funktion som offentlighedens kontrolorgan". Sagen viser, at ansvarsplaceringen efter medieansvarsloven fungerer som en selvstændig, forudgående kvalifikation, hvorefter den materielle bedømmelse – herunder proportionalitetsprøvelsen – foretages særskilt.

LOV

Medieansvarsloven § 16, stk. 1

Medieansvarsloven § 17

Medieansvarsloven § 18

Medieansvarsloven § 20

Medieansvarsloven § 21

Medieansvarsloven § 23

Medieansvarsloven § 24

PRAKSIS

Byretten · Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindl

21.05.2026

Byretten · Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar

30.04.2025

Eksklusiviteten i praksis: fejladressering af tiltale og Rigsadvokatens påtalekompetence

§ 8

Ansvarssystemets eksklusivitet har direkte processuelle konsekvenser. Rejses krav eller tiltale mod et andet ansvarssubjekt end det, loven udpeger, må sagen falde.

Den tydeligste illustration er [Forbrugerombudsmandens påtaleopgivelse af 5. februar 2024](#). Et dagblad havde efter forbuddets ikrafttræden 1. april 2021 vist bannerreklamer for tobakssurrogatet »Lyft«, indrykket via programmatisk indkøbskanaler. Forbrugerombudsmanden afviste automatiseringen som ansvarsfritagende:

Virksomhederne skal stadig sørge for, at teknologien er indrettet sådan, at de annoncer, som virksomhederne modtager betaling for at vise på deres hjemmeside, er i overensstemmelse med lovgivningen.

Sagen blev ikke desto mindre påtaleopgivet – ikke af materielle grunde, men fordi tiltalen var rejst mod selve dagbladet, mens den efter medieansvarslovens ansvarssystem retteligt skulle have været rettet mod den ansvarshavende redaktør. Den samme lære findes i [Forbrugerombudsmandens sag af 5. maj 2011](#), hvor det var den ansvarshavende chefredaktør, der vedtog en udenretlig bøde på 10.000 kr. efter markedsføringslovens regler, jf. [medieansvarslovens § 27, stk. 2](#), mens tiltalen mod mediekoncernen blev frafaldet.

Påtalen er samlet hos Rigsadvokaten. [§ 28](#) bestemmer, at Rigsadvokaten afgør, om der af det offentlige skal rejses tiltale i anledning af indholdet af et massemedie omfattet af loven. Rigsadvokatmeddelelsen udmønter dette i en ubetinget forelæggelsespligt:

Alle sager, hvor der er rejst sigtelse for forhold, som er omfattet af de særlige ansvarsregler i medieansvarsloven, skal forelægges for Rigsadvokaten til afgørelse af tiltalepåkrævet. Det gælder, uanset om politikredsen og statsadvokaten vurderer, at sigtelsen har vist sig grundløs (retsplejelovens § 721, stk. 1, nr. 1).

jf. [Rigsadvokatmeddelelsen, afsnittet om forelæggelse og indberetning mv., pkt. 3.3.6](#). Hertil kommer en selvstændig forelæggelsesordning for sager mod journalister for strafbare forhold begået som led i det journalistiske arbejde, som gælder "både i sager, hvor forholdet er omfattet af de særlige ansvarsregler i medieansvarsloven [...] og i andre sager om strafbare forhold begået som led i det journalistiske arbejde", jf. [samme meddelelse pkt. 3.2.3](#). At ordningen er reel, ses af [SS-4122/2025-KBH](#), hvor det var Rigsadvokaten, der den 6. marts 2025 traf beslutning om at rejse tiltale mod journalisterne og chefredaktøren.

Endelig sætter [§ 25](#) en øvre grænse for det særlige system: for lovovertrædelser begået gennem indholdet af et massemedie, som kan medføre straf af fængsel i 6 år eller derover, gælder lovgivningens almindelige ansvarsregler. Ved de groveste forbrydelser viger presseretten altså for de almindelige gerningsmands- og medvirkensregler.

LOV	Medieansvarsloven § 25	Medieansvarsloven § 27, stk. 2	Medieansvarsloven § 28
PRAKSIS	Byretten · Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindl Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering Forbrugerombudsmanden · Avis idømt bøde for skjult reklame i online artikel		
			21.05.2026 05.02.2024 05.05.2011

§ 9 Annoncer og reklamer uden for det særlige system (§ 27)

Annoncestoffet er bevidst holdt uden for det presseretlige ansvarssystem. [§ 27, stk. 1](#) gør både den, der har ladet en annonce indrykke, og den, der har bistået hermed – typisk et annonce- eller reklamebureau – ansvarlig efter lovgivningens almindelige regler. [§ 27, stk. 2](#) gør redaktøren medansvarlig, ligeledes efter almindelige regler, men med et objektivi ansvar som sanktion, hvis oplysningspligten efter [§ 4](#) (skrifter) eller [§ 6](#) (radio/tv og § 1, nr. 3-medier) ikke opfyldes.

Begrundelsen fremgår klart af forarbejderne:

Justitsministeriet er enig med Medieansvarsudvalget i, at de hensyn, der ligger bag det særlige presseretlige ansvarssystem, ikke gør sig gældende for annoncestoffets vedkommende.

og i de almindelige bemærkninger: "Justitsministeriet kan tiltræde, at annoncer og reklamer undtages fra det særlige presseretlige ansvarssystem, som navnlig bygger på hensynet til ytringsfriheden."

To retsvirkninger følger af, at bestemmelsen henviser til "lovgivningens almindelige regler":

- **Redaktøren hæfter ikke objektivt for annonceindhold.** Forarbejderne præciserer: "At redaktøren er ansvarlig efter lovgivningens almindelige regler, indebærer, at redaktøren ikke er ansvarlig på objektivt grundlag, således som det er tilfældet for dele af det redaktionelle stof." Forbrugerombudsmandens [Miljø- og etikvejledning 2014, pkt. 5.3](#) sammenfatter samme retstilstand: "En redaktør kan således ifalde ansvar for medvirken efter straffelovens regler."
- **Eksklusiviteten består dog.** Forarbejderne understreger, at der i redaktørens medansvar "ligger [...] heri, at andre til massemediet knyttede personer ikke kan drages til ansvar efter straffelovens § 23 om medvirken". Annonceansvaret er altså friere med hensyn til tilregnelser, men fortsat lukket med hensyn til personkreds.

Denne struktur – annoncør og redaktør side om side – går igen i Forbrugerombudsmandens praksis. I [Forbrugerombudsmandens sag af 14. august 2013](#) blev en person, der var både annoncør og ansvarshavende redaktør, dømt efter § 27, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., og bøden på 30.000 kr. blev fastsat på grundlag af omfanget – omdeling af ca. 1 million eksemplarer. I [Forbrugerombudsmandens sag af 2. maj 2017](#) vedtog medievirksomheden en bøde på 30.000 kr. – fastsat med udgangspunkt i den opnåede fortjeneste – mens den ansvarlige redaktør vedtog 15.000 kr. "som følge af sit ansvar for overtrædelserne i medfør af medieansvarsloven".

En historisk særregel er ophævet: § 27, stk. 3, indeholdt oprindeligt en eneansvarsordning for TV 2-reklameaktieselskabet, der byggede på den daværende radiolovs §§ 15 x, 15 y og 23 a-b. Bestemmelsen blev ophævet ved ændringsloven af 28. december 1996 (**Lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og medieansvarsloven**) som konsekvens af selskabets nedlæggelse, med ikrafttræden 1. januar 1997.

LOV	Medieansvarsloven § 4	Medieansvarsloven § 6	Medieansvarsloven § 27, stk. 1, 2
PRAKSIS	Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering 05.02.2024 Forbrugerombudsmanden · Medievirksomhed og redaktør straffes for skjult reklame i magasiner 02.05.2017 Forbrugerombudsmanden · Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør 14.08.2013 Forbrugerombudsmanden · Avis idømt bøde for skjult reklame i online artikel 05.05.2011		

Erstatningsansvaret, hæftelsen og den særlige bødeudmålingsregel

§ 10 (§§ 26 og 29-33)

Erstatningsansvaret følger strafansvaret spejlvendt. § 29 bestemmer, at erstatningsansvar for indholdet af et indenlandsk periodisk skrift påhviler dem, der efter §§ 9-15 og §§ 25 og 27 kan ifalde strafansvar; § 31 gør det samme for radio/tv med henvisning til §§ 16-25 og 27, og § 33 henviser § 1, nr. 3-medier til §§ 29-32.

Forarbejderne til § 29 præciserer to ting, der ofte forveksles:

Bestemmelsen indebærer, at erstatningsansvar for indholdet af et indenlandsk periodisk skrift påhviler dem, der kan ifalde strafansvar; kredsen af ansvarssubjekter er således den samme, og placeringen af ansvar på et eller flere af de mulige ansvarssubjekter sker efter samme regler, som når det drejer sig om at gøre strafansvar gældende. Der

ligger ikke i bestemmelsen, at kun strafbare handlinger kan medføre erstatningsansvar; om en artikel el.lign. i et periodisk skrift kan medføre erstatningsansvar, beror på, om indholdet efter dansk rets almindelige erstatningsregler er retsstridigt.

Medieansvarsloven regulerer altså **hvem**, ikke **hvornår**.

Hæftelsen er lagt hos foretagendet, men som kaution – ikke som institutionsansvar. § 26, stk. 1 lader medieforetagendet hæfte umiddelbart for bøder og sagsomkostninger idømt efter §§ 9-25; § 30 lader udgiveren hæfte for erstatninger og sagsomkostninger efter § 29; og § 32 gør det samme for radio- og fjernsynsforetagender, dog med undtagelse for skade forvoldt ved direkte transmission af offentlige møder eller aktuelle begivenheder, medmindre skaden er forvoldt i tjenesten af en ansat.

Valget af hæftelse frem for institutionsansvar var et bevidst principielt fravalg. Justitsministeriet tilsluttede sig i de almindelige bemærkninger mindretallets argumentation mod et objektivt udgiverbødeansvar, fordi et sådant ansvar "bryder med et væsentligt princip og i alle tilfælde indebærer en latent risiko for at få en langt videregående afsmittende virkning for informationsfriheden her i landet". Om den valgte model hedder det:

Det er flertallets opfattelse, at denne hæftelse bør svare til, hvad der gælder for en selvskyldnerkautionist. [...] Udgiveren, radio- eller tv-foretagendet vil i overensstemmelse med de almindelige formueretlige principper have fuld regres over for den dømte skadevolder, og flertallet finder ikke grundlag for at foreslå nogen lempelse heri.

Skatterådet lagde i [SKM2014.506.SR](#) netop denne konstruktion til grund og udledte en konkret skattemæssig konsekvens: fordi hæftelsen ikke er en solidarisk arbejdsgiverhæftelse efter Danske Lov 3-19-2, og fordi [erstatningsansvarslovens § 23](#) ikke finder anvendelse, har udgiveren "i alle tilfælde fuld regres mod journalisten". Undlader mediet at effektuere regreskravet i medfør af en friholdelsesaftale, er journalisten skattepligtig af bøder, tortgodtgørelse, erstatning og sagsomkostninger, jf. [statsskattelovens § 4](#) – uden sondring mellem straf, tort og erstatning.

Endelig indeholder § 26, stk. 2 en særlig bødeudmålingsregel, der fraviger dagbodssystemet:

Retten skal ved fastsættelse af bøde, der idømmes efter reglerne i §§ 9-25, navnlig lægge vægt på lovovertrædelsens karakter og grovhed, det pågældende massemedies udbredelse samt den fortjeneste for massemediet, som er eller kunne være opnået ved lovovertrædelsen. Retten kan i stedet for dagbøder anvende anden straf af bøde.

Baggrunden er udtrykt direkte i forarbejderne: "det [er] i denne type sager f.eks. ikke rimeligt, at bødens størrelse således som udgangspunkt – ud over lovovertrædelsens grovhed – beror på redaktørens eller forfatterens indtægtsforhold". Justitsministeriet fremhævede samtidig, at bøden ikke må komme til at stå i åbenbart misforhold til, hvad mediet konkret kan udrede. Udmålingskriteriet ses anvendt i praksis, fx i [Forbrugerombudsmandens sag af 2. maj 2017](#), hvor bøden til medievirksomheden blev fastsat "med udgangspunkt i oplysningerne om den opnåede fortjeneste", og i [Forbrugerombudsmandens sag af 14. august 2013](#), hvor oplagets størrelse var bærende for bødeniveauet.

LOV

[Medieansvarsloven § 26, stk. 1, 2](#)

[Medieansvarsloven § 29](#)

[Medieansvarsloven § 30](#)

[Medieansvarsloven § 31](#)

[Medieansvarsloven § 32](#)

[Medieansvarsloven § 33](#)

PRAKSIS

Skatterådet · Journalisters skattepligt ved mediers friholdelse for bøder og sagsomkostninger

09.07.2014

Forbrugerombudsmanden · Medievirksomhed og redaktør straffes for skjult reklame i magasiner

02.05.2017

Forbrugerombudsmanden · Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør

14.08.2013

Hvem skal et forbud rettes mod? Højesterets kendelse i

§ 11 PET-bog-sagen

Det principielt vigtigste spørgsmål om ansvarssystemets rækkevidde uden for straffe- og erstatningsretten blev afgjort af Højesteret i [Sag 57/2017](#) om bogen »Syv år for PET, Jakob Scharfs tid«. Politiets Efterretningstjeneste havde fået nedlagt midlertidigt forbud mod offentliggørelse – men forbuddet var rettet mod JP/Politikens Hus A/S som juridisk person. Spørgsmålet for Højesteret, afgrænset af Procesbevillingsnævnet, var alene, om selskabet var rette adressat, altså samspillet mellem [retsplejelovens § 411](#) og medieansvarslovens ansvarsfordeling.

Flertallet på tre dommere tog udgangspunkt i ansvarssystemets systematik:

Efter medieansvarslovens § 3, stk. 2, er det redaktøren (dvs. den ansvarshavende chefredaktør) for et indenlandsk periodisk skrift, der er beføjet til at træffe endelig afgørelse om skriftets indhold... Medieforetagendet som sådant (udgiveren eller radio- og fjernsynsforetagendet) er derimod kun straffe- og erstatningsretligt ansvarligt for indholdet af skriftet eller indholdet af radio-eller fjernsynsudsendelsen i helt særlige tilfælde.

Under henvisning til retssikkerheden og til den hidtidige forståelse af Højesterets kendelse i **UFR 2014.462 H** (DR-sagen) ophævede flertallet ikke det konkrete forbud, men opstillede en klar fremadrettet retningslinje:

For så vidt angår forbud, der nedlægges efter afsigelsen af kendelsen i denne sag, følger det imidlertid af det foran anførte, at forbuddet skal rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt, medmindre medieforetagendet som sådant er ansvarligt efter medieansvarslovens regler.

Mindretallet på to dommere ville have fastholdt, at et forbud kan rettes mod enhver fysisk eller juridisk person, der truer med at offentliggøre oplysninger, som skal hemmeligholdes af hensyn til statens sikkerhed, jf. [retsplejelovens § 413](#), idet undladelsespligten for et selskab, der ejer eller driver medievirksomhed, efter mindretallets opfattelse ikke er "ophævet eller begrænset ved medieansvarslovens regler om straf- og erstatningsansvar".

Afgørelsens rækkevidde bør læses præcist. Flertallets begrundelse hviler på ansvarssystemet – dvs. på [§ 3, stk. 2](#) sammenholdt med [§ 15](#) – og udgangspunktet kan derfor fraviges netop i de situationer, hvor medieforetagendet er ansvarligt: ved manglende eller ukorrekt angivelse af redaktør, ved redaktørens manglende tilknytning til riget eller manglende tilregnelighed, jf. [§ 15, stk. 1](#), og for radio/tv tilsvarende efter [§ 23, stk. 1](#). Kendelsen er dermed en konsekvent forlængelse af den redaktionelle friheds bærende idé: den, der har den endelige beslutningskompetence, er også den, indgrebet skal rettes imod.

At samme logik gælder for tiltalerejsning, bekræftes af [Forbrugerombudsmandens påtaleopgivelse af 5. februar 2024](#).

LOV	Medieansvarsloven § 3, stk. 2	Medieansvarsloven § 15	Medieansvarsloven § 23, stk. 1
	Retsplejeloven § 411	Retsplejeloven § 413	
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen		
			02.11.2017
	Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering		
			05.02.2024

Kanaliseringen til Pressenævnet og andre myndigheders afskærpe kompetence

Medieansvarsloven kanaliserer ikke blot ansvaret til bestemte personer, men også kontrollen med presseetikken til ét bestemt organ. Efter [§ 43, stk. 1](#) træffer Pressenævnet afgørelse i sager om, hvorvidt der er sket en offentliggørelse i strid med god presseskik, jf. [§ 34](#), og om genmælepligt; formanden kan efter [§ 43, stk. 2](#) afvise klager uden for kompetencen, åbenbart grundløse klager og klager fra personer uden retlig interesse. Nævnets sagsbehandling er nærmere reguleret i [bekendtgørelse om forretningsorden for Pressenævnet](#), og nævnet kan efter [§ 44, stk. 2](#) tage sager op af egen drift, når de er af væsentlig eller principiel betydning.

Denne kanalisering har konsekvenser for andre forvaltningsmyndigheder. Folketingets Ombudsmand udtalte i [FOB 2020-42 om en kommunes reaktion over for en journalist](#) – hvor ombudsmanden fandt borgmesterens henvendelse i strid med de forvaltningsretlige principper om lighed og saglighed:

Det følger af det såkaldte organisatoriske specialitetsprincip, at andre myndigheder herefter som udgangspunkt er afskåret fra at forfølge tilsvarende hensyn og dermed håndhæve den opgave, der er henlagt til Pressenævnet. Dette princip indebærer i sin grundsubstans, at når lovgivningsmagten har oprettet et særligt organ til at tage stilling til – og reagere imod – brud på bestemte regler, er der en formodning imod, at også andre forvaltningsmyndigheder vil kunne håndhæve de samme regler.

Ombudsmanden fremhævede samtidig – med henvisning til FOB 1992.141 og FOB 2007.375 – at en myndighed ikke må sanktionere eller true med at sanktionere et medie eller en journalist på grund af mulige brud på de presseetiske regler, fx ved at afbryde samarbejdet eller standse annoncering. Den samme grundtanke blev tidligere udtrykt i ombudsmandens udtalelse [Offentlige myndigheders brug af pressen](#), hvor ombudsmanden med henvisning til medieansvarslovens kapitel 3, især §§ 9 og 14, fastslog, at klager over den redaktionelle bearbejdelse af en udtalelse "primært må søges fremmet inden for rammerne af disse regler".

Omvendt er Pressenævnets kompetence også snæver. Nævnet kan kun forholde sig til en *offentliggørelse*, ikke til en manglende omtale eller til afvisningen af et indlæg – jf. [Pressenævnets kendelse af 23. september 2025](#), hvor nævnet tillige bemærkede, at grundlovsspørgsmål hører under domstolene. Og nævnet kan ikke tage stilling til ærekrænkelser, erstatning eller straf; det hører under domstolene efter de ansvarsregler, der er gennemgået ovenfor.

Endelig kan en myndighed uden retlig interesse ikke klage. Forbrugerombudsmanden beskrev i [sin henvendelse til Justitsministeriet af 17. august 2006](#), hvordan Pressenævnet havde afvist sager om skjult reklame indbragt af ombudsmanden, fordi denne ikke har retlig interesse efter § 43, stk. 2, og heller ikke fandt grundlag for at tage sagerne op af egen drift efter § 44, stk. 2. Skjult reklame må derfor forfølges ad markedsføringsretlig vej – men da mod det ansvarssubjekt, medieansvarsloven udpeger.

LOV

[Medieansvarsloven § 34](#)
[Medieansvarsloven § 43, stk. 1, 2](#)
[Medieansvarsloven § 44, stk. 2](#)

PRAKSIS

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over medies afvisning af kritisk annonce.

01.10.2025

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence

04.06.2024

§ 13 Sammenfatning: fire kontrolspørgsmål før enhver mediesag

Praksis efterlader et forholdsvis fast beslutningsforløb, som bør gennemløbes, før man overhovedet formulerer et krav, en tiltale eller en forbudsbegæring mod et medie.

1. Er mediet omfattet af § 1? Et trykt eller på anden måde mangfoldiggjort skrift skal være indenlandsk og udkomme mindst to gange årligt (§ 2); enkeltstående bøger falder uden for (17-70-01155). En tv-kanal skal have dansk tilladelse eller registrering; udenlandsk licens er ikke nok (2018-80-0113).

2. Er § 1, nr. 3-mediet anmeldt – eller mediestøttet? Uden anmeldelse efter § 8, stk. 1 gælder hverken ansvarssystemet, Pressenævnets kompetence eller kildebeskyttelsen; nævnets afvisningspraksis er entydig (-16-70-01025, 2018-80-0211, 2019-80-0291). Siden 1. januar 2019 er redaktionel produktionsstøtte eller projektstøtte efter mediestøtteleven dog et selvstændigt, automatisk grundlag – en ændring, der endnu ikke er konsolideret i lovbekendtgørelsen. Og selv i et anmeldt medie er umodereret brugerindhold ikke omfattet (2018-80-0216).

3. Hvilket ansvarssubjekt udpeger loven? Gennemløb kæden i den rigtige rækkefølge: navngiven forfatter eller udtalende (§ 10, § 17, § 18, § 20) → redaktøren, ofte på objektivet grundlag (§ 11, § 12, § 17, stk. 2-3, § 18, stk. 2, § 19, § 21) → udgiveren eller foretagendet, subsidiært og objektivet (§ 15, § 23). Er der tale om en annonce, gælder i stedet § 27 og de almindelige regler. Er strafferammen 6 år eller derover, gælder § 25 og de almindelige ansvarsregler. Erstatningskravet følger samme personkreds, jf. § 29, § 31 og § 33.

4. Er kravet rettet mod den rigtige? Fejladressering er fatal – hverken bekvemmelighed eller mediets størrelse ændrer på ansvarsplaceringen. Et forbud skal som udgangspunkt rettes mod den ansvarshavende chefredaktør personligt (Sag 57/2017), og en tiltale mod medieselskabet i stedet for redaktøren må opgives (Forbrugerombudsmandens påtaleopgivelse af 5. februar 2024). Skal tiltale rejses af det offentlige, træffer Rigsadvokaten afgørelsen, jf. § 28 og Rigsadvokatmeddelelsen, pkt. 3.3.6.

Omvendt er ansvarssystemet ikke en materiel afgørelsesnorm. Om der overhovedet er begået noget retsstridigt, afgøres af de almindelige regler og af afvejningen mod ytringsfriheden – som illustreret af BS-8962/2024-OLR, hvor en ansvarshavende redaktør for et netmedie blev dømt for injurier på grund af ukritisk videregivelse uden tilstrækkeligt faktuel grundlag, og af 9-5722/2024, hvor redaktør og journalist blev frifundet, fordi straf ville være et uforholdsmæssigt indgreb i mediernes rolle som offentlighedens kontrolorgan. Om ytringsfrihedens grænser i øvrigt henvises til emrk-artikel-10-ytringsfrihed og injurier-aerek-sociale-medier; om de presseetiske pligter og Pressenævnets indholdsmæssige sanktioner til god-presseskik, om genmæle til genmæle og om navneforbud til navneforbud.

LOV

Medieansvarsloven § 1

Medieansvarsloven § 8, stk. 1

Medieansvarsloven § 25

Medieansvarsloven § 27

Medieansvarsloven § 28

Medieansvarsloven § 29

PRAKSIS	Højesteret · Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen	02.11.2017
	Landsretten · Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag	16.01.2025
	Byretten · Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar	30.04.2025
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klagesag om trofæopmåling pga. manglende kompetence	06.04.2019
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser at behandle klage over racistiske brugerkommentarer på Ekstra Bladet	23.11.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over luftfartssite på grund af manglende jurisdiktion	16.11.2018
	Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over TV3-programmet Børnelokkerne grundet manglende kompetence	18.04.2018

Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over bogudgivelse grundet manglende kompetence	01.07.2017
Pressenævnet · Pressenævnet afviser klage over fiskeritidende.dk grundet manglende kompetence	11.10.2016
Forbrugerombudsmanden · Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering	05.02.2024

REFERENCE Lovgrundlag

7 paragraffer

Medieansvarsloven § 1		Medieansvarsloven § 3	stk. 2
Medieansvarsloven § 8	stk. 1	Medieansvarsloven § 9	stk. 1
Medieansvarsloven § 26	stk. 1, 2	Medieansvarsloven § 27	
Medieansvarsloven § 29			

MATERIALE Citerede afgørelser

35 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

1

02.11.2017	Højesterets afklaring af rette adressat for forbud mod medieoffentliggørelse i PET-bog-sagen	57-2017
------------	--	---------

LANDSRETTE · ANKEINSTANS

4

21.05.2025	Journalist idømt nedsat bøde for overtrædelse af navneforbud grundet lang sagsbehandlingstid	10129-11885
21.05.2025	Landsret idømmer journalist bøde for overtrædelse af navneforbud i sag om kommunalt misbrug	S-450-23
16.01.2025	Redaktør dømt for injurier efter gengivelse af beskyldninger i artikel om retssag	9887-11569
19.06.2008	Vestre Landsret: Sag om ærekrænkelser i forbindelse med Muhammed-tegninger	6499-7799

BYRETTE · FØRSTE INSTANS

5

21.05.2026	Journalister og chefredaktør dømt for overtrædelse af navneforbud i sag om velfærdssvindler	10882-13992
30.04.2025	Frifindelse af redaktør og journalist for krænkelse af privatlivets fred i dokumentar	9662-11276
20.01.2023	Journalist dømt for at omgå navneforbud, men bøde bortfalder grundet lang sagsbehandlingstid	10113-11864
13.12.2021	Journalistpraktikant frifindes for overtrædelse af navneforbud i sag om voldtægtsdom	AM2021.12.13B
17.06.2020	Frifindelse i sag om ærekrænkelser: Artikelserie om konkurskarantæner og stråmandsvirksomhed	2595-3091

SKATTERÅDET · ADMINISTRATIV MYNDIGHED

1

09.07.2014	Journalisters skattepligt ved mediernes friholdelse for bøder og sagsomkostninger	14-0215565
------------	---	------------

PRESSENÆVNEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

18

01.10.2025	Pressenævnet afviser klage over medies afvisning af kritisk annonce.	W20250995325
24.09.2025	Afvisning af genmæle vedrørende kritik af bestyrelsesmedlem i medlemsblad	W20250991325
04.06.2024	Pressenævnet afviser klage over udelukkelse fra DR's debatplatforme grundet manglende kompetence	
27.08.2022	Pressenævnets afgørelse om kompetence i sag vedrørende DR's interne klageorgan	2022-80-0862
28.08.2020	Pressenævnet afviser klage over document.dk på grund af manglende kompetence	2020-80-0537
06.04.2019	Pressenævnet afviser klagesag om trofæopmåling pga. manglende kompetence	2019-80-0291
23.11.2018	Pressenævnet afviser at behandle klage over racistiske brugerkommentarer på Ekstra Bladet	2018-80-0216
16.11.2018	Pressenævnet afviser klage over luftfartssite på grund af manglende jurisdiktion	2018-80-0211
02.10.2018	Pressenævnet afviser klage over plastforum.dk grundet manglende kompetence	2018-80-0184
03.08.2018	Afvisning af klage over årsberetning på Sankt Petri Skoles hjemmeside grundet manglende kompetence	2018-80-0149
18.04.2018	Pressenævnet afviser klage over TV3-programmet Børnelokkerne grundet manglende kompetence	2018-80-0113
14.09.2017	Afvisning af klage over Lastbil Magasinet: Internetmedie ikke anmeldt til Pressenævnet	17-70-01182
01.07.2017	Pressenævnet afviser klage over bogudgivelse grundet manglende kompetence	17-70-01155
11.03.2017	Pressenævnet afviser sag om fagforenings nyhedsbrev grundet manglende anmeldelse	17-70-01084
15.02.2017	Pressenævnet afviser klage over idag.dk på grund af manglende tilmelding til medieansvarsloven	17-70-01078
11.10.2016	Pressenævnet afviser klage over fiskeritidende.dk grundet manglende kompetence	16-70-01025
25.06.2016	Pressenævnets vurdering af redaktørens redigeringsret og brug af læserbreve i mediekoncerner	16-70-00978
18.11.2015	Pressenævnet genoptager klagesag mod Landbrugsavisen.dk efter mediets anmeldelse til nævnet	15-70-00882

FORBRUGEROMBUDSMANDEN · NÆVN / KLAGEINSTANS

4

05.02.2024	Forbrugerombudsmanden påtaleopgiver sag om reklame for tobakssurrogat grundet fejl i tiltalens adressering	
02.05.2017	Medievirksomhed og redaktør straffes for skjult reklame i magasiner	
14.08.2013	Annoncør dømt for skjult reklame og manglende angivelse af ansvarshavende redaktør	
05.05.2011	Avis idømt bøde for skjult reklame i online artikel	

PARKERINGSKLAGENÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

2

25.06.2025	Twist om kontrolafgift for uaf læselig elektronisk p-skive grundet solindfald på Kabbelejevej	park-7799
16.12.2024	Fortolkningsstrid om p-skive og licenskrav uden for tidsbegrænsede perioder i Valby	park-11276